

Arrest

nr. 187 659 van 29 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 augustus 2012 dient de verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 3 juli 2012 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de verzoeker wordt uitgesloten van de bescherming onder de vluchtelingenconventie alsook onder de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing en bij arrest nr. 89.621 van 12 oktober 2012 wordt de verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus evenals van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 26 april 2013 worden verzoekers echtgenote en hun vijf gemeenschappelijke kinderen erkend in de hoedanigheid van vluchteling.

1.3. Op 22 augustus 2013 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Op 20 februari 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond is.

Het betreft de bestreden beslissing, die op 5 maart 2014 aan de verzoeker werd ter kennis gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

“Redenen:

Betrokkene beroept zich op het feit een gezinsleven te hebben met Mevr. S. S., dewelke erkend werd als vluchteling door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Samen hebben ze vijf kinderen. Betrokkene legt ter staving van deze familieband zijn huwelijksakte en geboorteaktes van de kinderen voor. Hij stelt dat een weigering in zijn aanvraag art. 9bis een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM.

Er dient evenwel gewezen te worden op het feit dat betrokkene door het CGVS uitgesloten werd van de vluchtelingenstatus. Zo stelt het CGVS in haar beslissing d.d. 03.07.2012 (bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 12.10.2012):

“Er dient te worden besloten dat er ruim voldoende elementen aanwezig zijn in het dossier om te concluderen dat u zich hebt schuldig gemaakt aan een oorlogsmisdad. U dient te worden beschouwd als mededader aan de gijzeling van een grote groep burgers tijdens een gewapend conflict (de eerste Tsjetsjeense oorlog) die ingegeven was door de militaire overweging om op deze manier een veilige terugkeer af te dwingen naar een veilige haven in Tsjetsjenië...”

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet vastgesteld worden daar het tweede lid van artikel 8 aan de overheid uitdrukkelijk een zekere appreciatiemarge biedt. In casu is het gegeven dat betrokkene als oorlogsmisdadiger uitgesloten werd van de vluchtelingenstatus voldoende zwaarwichtig om geen schending van art. 8 EVRM vast te stellen bij huidige weigeringsbeslissing.

De Raad wijst erop dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Het is hierbij niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat een persoon (die uitgesloten werd door onze asielinstanties vanwege het plegen van oorlogsmisdaden), niet in aanmerking komt voor deze gunstmaatregel.

Om eenzelfde reden kan ook enige beweerde integratie niet als grond weerhouden worden. Betrokkene dient dan ook het Schengen grondgebied te verlaten. Hij wordt niet gevraagd terug te keren naar Rusland, doch hij dient zich te wenden tot een derde land waar betrokkene terecht zou kunnen.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag, en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.1. De verzoeker citeert de motieven van de bestreden beslissing en licht het middel als volgt verder toe:

“Overwegende dat overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

2.

Dat de eiser een aanvraag tot machtiging tot verblijf heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert.

Dat de Raad van State buitengewone omstandigheden omschrijft als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst of gewoonlijk verblijf en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de ‘overmacht’ (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

Dat de eiser in zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980:

“(…) Dat hij zich op art. 8 EVRM beroept om gezien zijn huwelijk, samenwoonst en duurzame relatie met Mevr. S. S. met wie hij een gezin vormt sedert geruime tijd verzoekt om gezien bovenstaande bijzondere omstandigheid gemachtigd te worden en om zijn aanvraag hier in te dienen en om gemachtigd te worden tot onbeperkt verblijf.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(…)”

Dat door het feit dat de tegenpartij de aanvraag tot machtiging tot verblijf ontvankelijk heeft verklaard, er uitdrukkelijk wordt ingestemd met de motivering van het verzoekschrift van de eiser wat betreft de buitengewone omstandigheden die het voor hem bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst en/of gewoonlijk verblijf om een aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen, en dit zelfs voor tijdelijke duur;

Dat de eiser als argumenten hiervoor heeft aangehaald dat hij gehuwd is, samen woont en een duurzame relatie heeft met Mevrouw S., met wie hij een gezin vormt en vijf kinderen heeft, die allen zijn erkend als vluchteling;

Dat niets erop wijst dat de eiser zich zou kunnen begeven naar een ander land op legale wijze buiten Rusland, gezien hij met geen enkel ander land een band heeft en nergens anders een machtiging tot verblijf heeft, maar dat niet wordt betwist dat hij niet kan terugkeren naar Rusland, omwille van het risico op onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM wat wordt erkend door het CGVS;

Dat echter de bestreden beslissing stelt dat als gevolg van de bestreden beslissing er niet wordt gevraagd terug te keren naar Rusland, maar zich dient te wenden tot een derde land waar hij terecht zou kunnen, zonder meer uitleg daaromtrent;

Dat er echter geen enkel ander land is waar hij zou terecht kunnen, noch voor de indiening van de aanvraag tot machtiging tot verblijf bij de Belgische diplomatieke post, zoals wordt erkend door de tegenpartij op impliciete wijze omdat de aanvraag onontvankelijk is verklaard, noch een duurzaam

verblijf te verkrijgen en verder zijn gezinsleven verder te zetten met zijn echtgenote en kinderen die het statuut van vluchteling hebben verkregen en dus gemachtigd zijn tot verblijf in België, maar niet kunnen terugkeren naar Rusland, gelet op het risico op schending van artikel 3 EVRM;

Dat de echtgenote en de kinderen van de eiser echter niet in staat zijn om zich te begeven naar een ander land, omdat zij buiten België geen enkel ander verblijfsrecht kunnen laten gelden in een ander land, wat ook helemaal niet wordt beweerd door de tegenpartij;

Dat de tegenpartij zich verbergt achter het feit dat in het kader van beoordelen van de gegrondheid van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf zij een zekere appreciatiemarge heeft en een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid, wat eveneens door het artikel 8 EVRM wordt geboden, maar de tegenpartij kan er zich niet toe beperken om zich te beroepen op deze appreciatiebevoegdheid om enkel te stellen dat het niet kennelijk onredelijk zou zijn dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat een persoon die uitgesloten werd van de vluchtelingenstatus omwille van het plegen van oorlogsmisdaden niet in aanmerking komt voor de gunstmaatregel van de machtiging tot verblijf, gezien het fundamenteel karakter van het artikel 8 EVRM dat het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven garandeert en ook aan de tegenpartij oplegt om over te gaan tot een onderzoek van legitimiteit, proportionaliteit en de evenwichtigheid van de aantasting van het privé- en gezinsleven dat de bestreden beslissing in casu tot gevolg heeft;

Dat bovendien de bestreden beslissing intern tegenstrijdig is door enerzijds de argumentatie van de eiser te aanvaarden wanneer deze gebaseerd is op het artikel 8 EVRM, de samenwoning en het huwelijk met zijn echtgenote die erkend werd als vluchteling, evenals de samenwoning met zijn kinderen die erkende vluchtelingen zijn en anderzijds de aanvraag ongegrond te verklaren en diezelfde argumentatie die in het kader van de ontvankelijkheid werd aanvaard naast zich neer te leggen;

Dat wanneer men deze argumentatie op basis van het artikel 8 EVRM aanvaard om de aanvraag ontvankelijk te verklaren, dan impliceert dit dat men erkend dat een tijdelijke scheiding met zijn echtgenote en kinderen voor het indienen van de aanvraag tot machtiging tot verblijf een buitengewone omstandigheid uitmaakt en die fictief een schending zal uitmaken van het artikel 8 EVRM indien men de aanvraag onontvankelijk verklaart;

Dat a fortiori, diezelfde argumentatie op basis van de schending van het artikel 8 EVRM op basis van dezelfde argumenten dan moet worden aanvaard in het kader van het onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf, want een weigering van deze machtiging tot verblijf, waarbij tevens op dezelfde datum een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend aan de eiser, heeft tot gevolg dat er aan de eiser wordt opgelegd om op definitieve wijze het Belgisch grondgebied te verlaten en dus een definitieve scheiding tot gevolg heeft met zijn echtgenote en kinderen, die erkend zijn als vluchteling en die in geen enkel ander land een verblijfsrecht hebben, evenmin als de eiser zelf;

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens erkent dat een uitzetting of weigering van verblijf een inmenging kan zijn in het gezinsleven dat onverenigbaar kan zijn met artikel 8 EVRM (EHRM Ciliz tegen Nederland (2000), arrest van 11 juli 2000 en Commissie, beslissing van 12 januari 1993, Xt. Frankrijk, T. Vreemd, 1993, 206; Rev. dr. étr., 1993, 357);

Dat blijkt uit de arresten Boultif tegen Zwitserland (arrest van 2 augustus 2001, NJCM-Bulletin 2002, Vol. 27, nr. 5, 616-630, noot P. BOELES) en het arrest Sen tegen Nederland (Sen tegen Nederland, arrest van 21 december 2001, NJCM- Bulletin 2002, Vol. 27 nr. 5, 616-630, noot P. BOELES), blijkt dat het Europees Hof oplegt aan de Lidstaten dat er ook aandacht moet worden besteed aan de belangen van de (andere) gezinsleden die door de uitzetting of door de weigering van het verblijf van een gezinslid worden geraakt

Dat aldus in de zaak Boultif tegen Zwitserland het belang van de Zwitserse echtgenote van de Heer Boultif om niet naar het voor haar vreemde Algerije mee te moeten verhuizen teneinde het gezinsleven verder te zetten werd in aanmerking genomen, terwijl in de zaak Sen tegen Nederland het belang van de in Nederland wonende Turkse familie van het in Turkije achtergebleven meisje om hun bestaan in Nederland niet te hoeven opofferen, alle gewicht;

Dat in het laatstgenoemde arrest het Europees Hof voor het eerst een verplichting aanneemt om een familielid te laten overkomen dat nog geen eerder verblijfsrecht had in de betrokken verdragsstaat. Het

is dus van belang om hier te benadrukken dat het gaat om gezinshereniging niet om gezinsvorming, wat ook het geval is voor het geval van de eiser;

Dat in het geval van de eiser het zo is dat het recht op gezins- en privéleven van zijn echtgenote en kinderen die erkende vluchtelingen zijn ook in aanmerking moeten worden genomen, niet enkel het privé- en gezinsleven van de eiser, dit in toepassing van voornaamde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens;

Dat uit de motivering van de bestreden beslissing helemaal niet blijkt dat dit in aanmerking is genomen, omdat enkel wordt verwezen naar het feit dat de eiser als oorlogsmisdadiger uitgesloten wordt van de vluchtelingenstatus en dat hij daarom niet in aanmerking komt voor de gunstmaatregel van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;

Dat er wordt gesteld dat hij niet moet terugkeren naar Rusland, maar zich moet wenden tot een derde land waar hij zou terecht kunnen, maar dat daarbij helemaal niet wordt onderzocht in welke mate zijn echtgenote en kinderen die erkend vluchteling zijn in België en die gemachtigd zijn tot definitief verblijf in België de eiser zouden kunnen vergezellen zodat er geen scheiding en inmenging zou zijn in hun recht op privé- en gezinsleven, dus niet enkel dit gezins- en privéleven van de eiser maar ook dit van zijn echtgenote en gemeenschappelijke kinderen;

Dat de bestreden beslissing dus een kennelijk gebrek aan formele en materiële motivering vertoont, omdat er niet is overgegaan tot een onderzoek naar de mogelijkheid voor de eiser en zijn familie om zich te vestigen in een derde land, buiten het grondgebied van België, waar zij hun gezinsleven zouden kunnen verder zetten, zodat er geen schending zou zijn van artikel 8 EVRM;

Dat in nog andere beslissingen het EHRM heeft geoordeeld dat een weigering van verblijf of een uitzettingsmaatregel een schending uitmaakt met het artikel 8 EHRM (zie bv: Nuñez tegen Noorwegen en EHRM Rodrigues da Silva and Hoogkamer tegen Nederland en EHRM Berrehab tegen Nederland). Dat ook de Raad van State op verschillende momenten heeft geoordeeld dat een beslissing tot weigering van verblijf een schending kan uitmaken van het artikel 8 EVRM;

Dat aldus de Raad van State heeft geoordeeld in een arrest van 26 oktober 2004 (C.E., nr. 136.697 dat een beslissing die tot gevolg dat de betrokkene wordt verwijderd van het grondgebied, terwijl haar echtgenoot en de oudste van haar kinderen op het grondgebied blijven verblijven, een schending uitmaakt van het artikel 8 EVRM, omdat dit een scheiding van het gezin tot gevolg zal hebben;

Dat in een nog andere zaak betreffende een beslissing van onontvankelijkheid van een aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van het oude artikel 9, alinea 3 van de wet van 15 december 1980 dat de Dienst Vreemdelingenzaken moest uiteenzetten in de beslissing waarom de inmenging in het gezinsleven van de betrokkene een maatregel zou zijn die noodzakelijk is in een democratische samenleving, noodzakelijk is voor de bescherming van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn, de verdediging van de orde en het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid of de moraal, om voor de bescherming van rechten en vrijheden van anderen en dat het aan de tegenpartij toekomt om aan te tonen dat er een correct evenwicht werd gezocht tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (C.E., nr. 140.182 van 3 februari 2005);

Dat in voormeld arrest werd vastgesteld dat de betrokken beslissing geen enkel onderzoek had gevoerd naar de proportionaliteit van de maatregel (ook al was er geen bevel om het grondgebied te verlaten betekend en ging het enkel om een beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf) Er werd aan de tegenpartij verweten dat op onvoldoende wijze de persoonlijke situatie van de betrokkene onderzocht was, in opzicht van het artikel 8 van het EHRM;

Dat wanneer er sprake is van elementen betreffende de openbare orde waarop de Dienst Vreemdelingenzaken zich baseert, dan ontslaat dit haar niet van de verplichting om eveneens rekening te houden met het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, omdat er sprake is van twee belangen, namelijk enerzijds het belang van de Belgische Staat tot verdediging van de openbare orde en de nationale veiligheid en anderzijds het belang van de betrokken privépersonen om hun privé- en gezinsleven eerbiedigt te zien in toepassing van het artikel 8 EVRM;

Dat in casu de bestreden beslissing enkel verwijst naar de belangen van de Belgische Staat en enkel stelt dat de gemachtigde van de staatsecretaris oordeelt dat de eiser kan worden uitgesloten van de gunstmaatregel van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 omwille van het plegen van een oorlogsmisdaad en de uitsluiting van de vluchtelingenstatus, zonder in te gaan op de individuele belangen van de eiser, zijn echtgenote en minderjarige kinderen, om hun recht op gezins- en privéleven eerbiedigt te zien in toepassing van het 8 EVRM;

Dat de bestreden beslissing enkel oog heeft voor één ding, namelijk voor de eigen statelijke belangen van verdediging van de openbare orde en nationale veiligheid, dit terwijl het artikel 8 EVRM oplegt om aan te tonen dat er rekening is gehouden met enerzijds de belangen van de Belgische Staat, maar ook met de individuele belangen van de betrokken vreemdelingen, en niet enkel met de belangen van de eiser, die effectief is uitgesloten van de vluchtelingenstatus, maar ook met het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van de echtgenote en de gemeenschappelijke kinderen van de eiser, die niet onwaardig zijn geacht om te kunnen genieten van de vluchtelingenstatus en die dus ook recht hebben op eerbiediging van hun privé- en gezinsleven;

Dat de bestreden beslissing helemaal niet is gemotiveerd ten aanzien van dit recht, dit terwijl de eiser dit wel heeft ingeroepen in zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf en de bestreden beslissing is daarom kennelijk gebrekkig gemotiveerd en vertoont een kennelijk gebrek aan formele en materiële motivering, in strijd met de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980, in combinatie met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het artikel 8 van het EVRM;

Dat namelijk helemaal niet is onderzocht of de eiser en zijn gezin hun gezinsleven in een derde land kunnen verder zetten, buiten België en Rusland, omdat zij geen enkel recht van verblijf hebben in een derde land, zodat de motivering van de bestreden beslissing absoluut niet adequaat en afdoende is;

Dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft, zoals zelf wordt vermeld in de bestreden beslissing dat de eiser niet wordt gevraagd om terug te keren naar Rusland, maar dat hij zich moet wenden tot een derde land waar hij terecht zou kunnen, zonder dat daarbij duidelijk is tot welk derde land hij zich zou kunnen wenden, evenmin als welk derde land de echtgenote en de kinderen van de eiser zouden kunnen aanspreken om een verblijfsrecht te kunnen laten gelden;

Dat gezien het hier niet enkel gaat om het privé- en gezinsleven van de eiser, maar ook om dit van zijn echtgenote en kinderen, die geen fout hebben aan de eventuele feiten begaan door de eiser en die helemaal geen gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, er eveneens moet rekening gehouden worden met hun recht op eerbiediging van hun privé- en gezinsleven en de bestreden beslissing, doordat zij in gebreke blijft te motiveren waar de echtgenote en de kinderen van de eisers hun privé- en gezinsleven verder zouden kunnen zetten in conformiteit met artikel 8 EVRM, een kennelijk gebrek aan adequate materiële en formele motivering vertoont, in strijd met de hierboven aangehaalde bepalingen;

Dat de eiser en zijn gezin geen verblijfsrecht hebben in geen enkel ander land en zich dus in de onmogelijkheid bevinden om het Belgisch grondgebied te verlaten op legale wijze en zich op legale wijze elders te vestigen, zodat zij zich in een impasse bevinden;

Dat bovendien de bestreden beslissing kennelijk gebrekkig is gemotiveerd en ook niet motiveert waarom de eiser zich niet zou kunnen beroepen op zijn recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven, nu helemaal niet wordt beweerd door de bestreden beslissing dat de eiser een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde of de nationale veiligheid in België, wat eventueel een beslissing van weigering van verblijf zou rechtvaardigen in toepassing van artikel 8, alinea 2 van het EVRM;

Dat het artikel 8 EVRM als volgt is samengesteld:

“1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dat de bestreden beslissing vast stelt dat de eiser is uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omwille van zijn mededaderschap aan de gijzeling van een grote groep burgers tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog, ingegeven door de militaire overweging om op deze manier een veilige terugkeer af te dwingen naar een veilige haven in Tsjetsjenië;

Dat echter de eiser geen enkel strafbaar feit heeft begaan in België en dat het strafbare feit dat hij heeft begaan, wordt gekwalificeerd als een oorlogsmisdaad, begaan in de specifieke context van een oorlog, in het kader van een militaire overweging, hoe betwistbaar deze ook kan zijn, zodat dit misdrijf niet zomaar kan worden overgeplaatst naar de Belgische context, waar helemaal geen oorlogscontext bestaat;

Dat de eiser in zijn land van herkomst geen enkele andere misdrijf heeft begaan, buiten zijn betrokkenheid bij de gijzeling van deze groep burgers in de eerste Tsjetsjeense oorlog dus geen enkel gemeenrechtelijk misdrijf heeft begaan, wat ook niet wordt beweerd door het CGVS of de tegenpartij;

Dat daarom ook niet op redelijke wijze kan worden ingezien waarom een oorlogsmisdrijf dat werd begaan in de eerste Tsjetsjeense oorlog, meer dan tien jaar geleden er zou kunnen toe leiden te stellen dat de eiser een gevaar zou kunnen uitmaken voor de openbare of de nationale veiligheid in België, wat ook helemaal niet wordt beweerd door de bestreden beslissing, die enkel verwijst naar de uitsluiting van de vluchtelingenstatus die voldoende zwaarwichtig zou zijn om geen schending van artikel 8 EVRM vast te stellen, zonder dat echter wordt gesteld of dit in het belang zou zijn van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, zoals op limitatieve wijze is opgesomd in artikel 8.2 van het EVRM, dat uiteenzet met het oog op welke doelstellingen en inmenging van een openbaar gezag toegestaan is in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven;

Dat gelet op de specificiteit van het begane misdrijf door de eiser, namelijk een oorlogsmisdrijf en het feit dat men niet in dezelfde context is in België, waar er helemaal geen helemaal geen sprake is van een oorlogscontext en de eiser ook geen enkele gemeenrechtelijk misdrijf heeft begaan, er niet kan worden afgeleid uit de bestreden beslissing op basis van welke doelstelling bepaalt in artikel 8.2 van het EVRM er zou kunnen worden geoordeeld waarom er geen schending van artikel 8 EVRM zou kunnen worden volgehouden bij de weigering van de machtiging tot verblijf van de eiser door de bestreden beslissing;

Dat de bestreden beslissing geen enkele verwijzing maakt naar het belang voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, zodat de bestreden beslissing helemaal niet op afdoende wijze is gemotiveerd ten aanzien van het onderzoek dat wordt opgelegd door het artikel 8 EVRM en de bestreden beslissing dus niet op afdoende wijze is gemotiveerd ten aanzien van de artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 in combinatie met het artikel 8 EVRM;

3.

Dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen een humanitaire regularisatie betreft.

Dat, gelet op het humanitaire karakter van de aanvraag, ten zeerste met de humanitaire elementen eigen aan het individuele geval rekening dient gehouden te worden.

Dat vanuit het humanitaire standpunt dient rekening gehouden te worden met de belangen van de kinderen.

Dat naast het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van de gemeenschappelijke kinderen van de eiser en zijn echtgenote, dat wordt beschermd door het artikel 8 van het EVRM en waarop op onvoldoende wijze mee is rekening gehouden door de bestreden beslissing, zoals hierboven reeds

uiteen gezet, wat evenmin in overeenstemming is met de rechtspraak van de hierboven uiteengezette rechtspraak van het EHRM, er ook moet worden rekening gehouden met de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag;

Dat de belangen van het kind, zoals vooropgesteld in het Kinderrechtenverdrag waaraan België verbonden is, in overweging dienen genomen te worden.

Dat kinderen het recht hebben zich te ontplooien en te ontwikkelen. Dat de kinderen van eisers het recht hebben om zich op een normale wijze te ontplooien en te ontwikkelen, zonder dat daartoe bijkomende – en eigenlijk niet noodzakelijke – hindernissen en moeilijkheden hun pad kruisen.

Dat het feit dat de kinderen van de eiser en zijn echtgenote zich naar een derde land zouden moeten begeven, buiten België of Rusland, terwijl het zelfs niet duidelijk is naar welk land dit wel zou kunnen, gezien zij geen enkel ander verblijfsrecht hebben dan in België of Rusland, de stabiliteit in hun leven doorbreekt en eveneens een onderbreking van hun schoolloopbaan tot gevolg zal hebben, terwijl zij een definitief verblijfsrecht hebben in België en recht hebben op bescherming van de Belgische overheid, gezien het feit dat hen de vluchtelingenstatus werd erkend;

Dat de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag als volgt bepalen:

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag:

“Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen.”

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag:

“Recht op leven en ontwikkeling.

Ieder kind heeft het recht op leven. De overheid waarborgt zoveel mogelijk het overleven en de ontwikkeling van het kind.”

Dat deze rechten in artikel 22bis van de Belgische Grondwet ingeschreven zijn.

Dat het artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt:

“De Staten die partij zijn, nemen passende maatregelen om te waarborgen dat een kind dat de vluchtelingenstatus wil verkrijgen of dat in overeenstemming met de toepasselijke internationale of nationale wet en rechtsregels en procedures als vluchteling wordt beschouwd, ongeacht of het al dan niet door zijn ouders of door iemand anders wordt begeleid, passende bescherming en humanitaire bijstand krijgt bij het genot van de van toepassing zijnde rechten beschreven in dit Verdrag en in andere internationale akten inzake de rechten van de mens of humanitaire akten waarbij de bedoelde Staten partij zijn.

Hiertoe verlenen de Staten die partij zijn, naar zij passend achten, hun medewerking aan alle inspanningen van de Verenigde Naties en andere bevoegde intergouvernementele of niet-gouvernementele organisaties die met de Verenigde Naties samenwerken, om dat kind te beschermen en bij te staan en de ouders of andere gezinsleden op te sporen van een kind dat vluchteling is, teneinde de nodige inlichtingen te verkrijgen voor hereniging van het kind met het gezin waartoe het behoort. In gevallen waarin geen ouders of andere familieleden kunnen worden gevonden, wordt aan het kind dezelfde bescherming verleent als aan ieder ander kind dat, om welke reden ook, blijvend of tijdelijk het leven in een gezin moet ontberen, zoals beschreven in dit Verdrag.”

Dat de minderjarige kinderen van de eiser van deze rechten moeten kunnen genieten en dat, hoewel deze bepalingen van het Kinderrechtenverdrag geen rechtstreekse werking hebben, de beslissingen die worden genomen ten aanzien van deze minderjarige kinderen rekening moeten houden met deze rechten en het blijkt helemaal niet uit de bestreden beslissing dat deze belangen van de minderjarige kinderen van de eiser in aanmerking zijn genomen;”

2.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- De verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,*
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- wanneer de verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.*

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde heeft beslist dat verzoekers argumenten niet konden worden weerhouden als grond voor regularisatie.

De verwerende partij laat gelden dat de vaststellingen van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding daarenboven steun vinden in het administratief dossier.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

“De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; (...)*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.”*

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. Er wordt geen schending van art. 9bis Vreemdelingenwet aangetoond.

De verzoekende partij meent dat zij België niet kan verlaten gelet op de aanwezigheid van echtgenote en kinderen en dat niet werd onderzocht in welke mate de echtgenote en de kinderen de verzoekende partij zouden kunnen vergezellen naar een "derde land".

In de bestreden beslissing zou enkel ingegaan worden op het belang van de openbare orde en niet op de individuele situatie van de verzoekende partij.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Vooreerst weze benadrukt dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel, zodat de verzoekende partij er werkelijk niet in slaagt de ingeroepen schending van art. 8 EVRM aannemelijk te maken.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om het verblijf te weigeren.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoekende partij is echter van mening dat de bestreden maatregel niet in proportie staat tot het gezinsleven van haarzelf en haar kinderen. Er kan gesteld worden dat een maatregel noodzakelijk is indien deze pertinent en indien deze proportioneel is. De bestreden beslissing is aldus enkel dan onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit wat reeds besproken werd naar aanleiding van het eerste middel, blijkt dat verzoekende partij werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus als oorlogsmisdadiger.

De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van de verzoekende partij om reden dat hij de noodzakelijke formaliteiten dient te vervullen ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het privé- en gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art. 8 EVRM (zie ook arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1785 dd. 18.09.2007).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied.

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij zich tenslotte beroept op de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag, dient te worden opgemerkt dat art. 3.1 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig kan worden ingeroepen betrekking heeft op maatregelen die worden genomen betreffende kinderen, terwijl de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoekende partij en dus geen maatregel is die specifiek t.a.v. haar minderjarig kinderen wordt genomen.

Art. 3 van het Kinderrechtenverdrag, dat een zeer algemene bepaling omvat, mag bovendien niet zo worden geïnterpreteerd dat het de toepassing van andere, meer specifieke wets- of verdragsbepalingen zou uitsluiten.

Terwijl de verzoekende partij ook niet aantoont in welke mate het recht op leven/ontwikkeling ok. artikel 6 in het gedrang komt door de bestreden beslissing.

De verzoekende partij dient zich in regel te stellen vanuit een derde land om op deze wijze zich te herenigen met vrouw en kinderen.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Hetzelfde geldt voor het bepaalde in artikel 62 van de vreemdelingenwet, dat eveneens een uitdrukkelijke motiveringsplicht behelst.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken

van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoeker aldus de motieven, dan nog heeft die verzoeker belang bij zijn kritiek dat de opgegeven motivering niet afdoende is (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029). De verweerder kan dan ook niet worden gevolgd waar hij in de nota met opmerkingen stelt dat de verzoeker geen belang heeft bij de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De thans bestreden beslissing betreft het antwoord op een door de verzoeker ingediende verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In dit kader dient te worden opgemerkt dat, hoewel het bestuur niet *in extenso* hoeft te antwoorden op alle door de verzoeker in zijn aanvraag ingeroepen argumenten, uit de bestreden beslissing wel moet blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De thans bestreden beslissing houdt in dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard. Bijgevolg dienen bij het onderzoek naar het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering tevens de relevante bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in ogenschouw te worden genomen.

Artikel 9bis, §1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde aldus na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van de verzoekende partij ongegrond verklaard. Dit impliceert, zoals de verzoeker terecht betoogt, dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat er voor de verzoeker buitengewone omstandigheden spelen die rechtvaardigen dat de aanvraag bij uitzondering in België wordt ingediend.

De Raad merkt verder samen met de verweerder in de nota met opmerkingen op dat de gemachtigde bij de beslissing ten gronde omtrent de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. In voormeld artikel 9bis worden

immers geen criteria bepaald die de gegrondheid van de aanvraag determineren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). De Raad dient er evenwel op te wijzen dat de zeer ruime appreciatiebevoegdheid die de wet te dezen aan de bevoegde overheid laat, ter vrijwaring van het verbod op willekeur, ook gepaard gaat met een meer nauwgezette motiveringsplicht. Een louter discretionaire beslissing dient immers bij uitstek uitdrukkelijk en nauwkeurig de precieze concrete gegevens te vermelden die ze verantwoorden opdat zij afdoende gemotiveerd is.

Uit de uiteenzettingen ter ondersteuning van het enig middel blijkt dat de verzoeker betoogt dat de bestreden weigeringsbeslissing niet afdoende is gemotiveerd aangaande zijn recht op eerbiediging van zijn gezinsleven en de belangen van zijn vijf minderjarige kinderen. De verzoeker benadrukt dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid op grond van welke doelstelling er zou kunnen worden geoordeeld dat de weigering van verblijf geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker erkent hierbij dat hij werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus, maar wijst er op dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de gemachtigde hem als een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid zou beschouwen. Hij voert tevens aan dat evenmin blijkt dat de belangen van zijn minderjarige kinderen, die erkend zijn als vluchteling, in rekening werden genomen. De verzoeker beklemtoont voorts dat artikel 8 van het EVRM oplegt om aan te tonen dat er rekening is gehouden met enerzijds de belangen van de Belgische Staat, maar ook met de individuele belangen van de betrokken vreemdeling en dat de bestreden beslissing helemaal niet is gemotiveerd ten aanzien van dit recht terwijl hij dit wel heeft ingeroepen in zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

De Raad stelt vast dat de verzoeker zich in zijn verblijfsaanvraag van 22 augustus 2013 inderdaad uitdrukkelijk heeft beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hierbij verwijst hij niet enkel naar een gezinsleven met zijn echtgenote, Z. S., maar wijst hij tevens uitdrukkelijk op de banden met zijn vijf minderjarige kinderen alsook naar het feit dat alle gezinsleden werden erkend als vluchteling en over een onbeperkt verblijfsrecht beschikken. De verzoeker vraagt zodoende om hem "met toepassing van art 9bis verblijfswet en 8 EVRM" te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden.

Hoewel artikel 8 van het EVRM op zich geen formele motiveringsplicht inhoudt, dient te worden opgemerkt dat de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en artikel 62 van diezelfde wet de gemachtigde wel opleggen om op afdoende wijze te motiveren waarom de elementen waarop de aanvraag berust in het algemeen niet worden aanvaard. Indien een vreemdeling zich, zoals *in casu*, bij zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk beroept op de bescherming van zijn gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan dient de gemachtigde in de weigeringsbeslissing ook op afdoende wijze te motiveren waarom de bescherming van artikel 8 van het EVRM in verzoekers concrete geval niet leidt tot de verblijfsmachtiging.

De Raad stelt vast dat de *in casu* bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM de volgende motieven bevat:

"Betrokkene beroept zich op het feit een gezinsleven te hebben met Mevr. S. S., dewelke erkend werd als vluchteling door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Samen hebben ze vijf kinderen. Betrokkene legt ter staving van deze familieband zijn huwelijksakte en geboorteaktes van de kinderen voor. Hij stelt dat een weigering in zijn aanvraag art. 9bis een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM.

Er dient evenwel gewezen te worden op het feit dat betrokkene door het CGVS uitgesloten werd van de vluchtelingenstatus. Zo stelt het CGVS in haar beslissing d.d. 03.07.2012 (bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 12.10.2012):

"Er dient te worden besloten dat er ruim voldoende elementen aanwezig zijn in het dossier om te concluderen dat u zich hebt schuldig gemaakt aan een oorlogsmisdaad. U dient te worden beschouwd als mededader aan de gijzeling van een grote groep burgers tijdens een gewapend conflict (de eerste Tsjetsjeense oorlog) die ingegeven was door de militaire overweging om op deze manier een veilige terugkeer af te dwingen naar een veilige haven in Tsjetsjenië..."

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet vastgesteld worden daar het tweede lid van artikel 8 aan de overheid uitdrukkelijk een zekere appreciatiemarge biedt. In casu is het gegeven dat betrokkene als

oorlogsmisdadiger uitgesloten werd van de vluchtelingenstatus voldoende zwaarwichtig om geen schending van art. 8 EVRM vast te stellen bij huidige weigeringsbeslissing.

De Raad wijst erop dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Het is hierbij niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat een persoon (die uitgesloten werd door onze asielinstanties vanwege het plegen van oorlogsmisdaden), niet in aanmerking komt voor deze gunstmaatregel.”

Wat deze laatste paragraaf betreft, merkt de Raad op dat de gemachtigde blijkbaar verwijst naar een standpunt van de Raad in een niet nader genoemd arrest. Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat de Raad onderkent dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel uitmaakt, waarbij de gemachtigde over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. Zoals *supra* gemeld, impliceert dit echter dat nauwgezette motivering is geboden en dat de motieven afdoende moeten zijn in het licht van hetgeen in de aanvraag naar voor werd gebracht. De algemene stelling dat het niet kennelijk onredelijk is om een persoon die uitgesloten werd door de asielinstanties vanwege het plegen van oorlogsmisdaden niet in aanmerking komt voor deze gunstmaatregel, kan er dan ook niet aan in de weg staan dat in onderhavig geval (de verzoeker heeft zich in zijn aanvraag op onderbouwde wijze beroepen op de bescherming van zijn gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM) op afdoende wijze moet worden gemotiveerd waarom de bescherming van verzoekers rechten onder artikel 8 EVRM in het concrete geval van de verzoeker niet noopt tot het afgeven van de verblijfsmachtiging. Hierbij is het tevens van belang dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in tegenstelling tot artikel 9ter van de vreemdelingenwet, geenszins voorziet dat “*De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4 (van de vreemdelingenwet)*”. Het gegeven dat de verzoeker werd uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een oorlogsmisdrijf (artikel 55/4, §1, a) van de vreemdelingenwet) staat een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dan ook niet in de weg, en de gemachtigde is nog steeds gehouden tot zijn plicht om zijn beslissing op afdoende wijze te motiveren.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde zich, met een loutere verwijzing naar en citatie uit de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus van 3 (lees: 2) juli 2012, op het standpunt stelt dat artikel 8.2. van het EVRM een zekere appreciatiemarge biedt en dat het gegeven dat de verzoeker als oorlogsmisdadiger uitgesloten werd van de vluchtelingenstatus voldoende zwaarwichtig is om geen schending van artikel 8 van het EVRM vast te stellen bij de weigeringsbeslissing.

Aldus wordt niet betwist dat de verzoeker met zijn echtgenote en vijf minderjarige kinderen, die allen werden erkend als vluchteling, in België een gezinsleven heeft ontplooid dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Een dergelijk beschermingswaardig gezinsleven tussen gehuwden en hun kinderen wordt overigens volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) vermoed aanwezig te zijn (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

Artikel 8 van het EVRM, dat het gezinsleven beschermt, bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Om na te gaan of er een schending is van het recht op het gezinsleven, is het van belang om te weten of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, hetgeen *in casu* het geval is nu de verzoeker nooit tot een niet precair verblijf werd toegelaten in het Rijk, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet eerder volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven of ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er, ook inzake positieve verplichtingen, aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun en ongeacht de verdragsverplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat dus gerechtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen inzake de aanvraag tot eerste toelating (*in casu* de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet waarin de verzoeker zich uitdrukkelijk beroept op zijn gezinsleven met zijn echtgenote en kinderen) een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die het recht op de bescherming van het gezinsleven aantasten, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66) als op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een

vreemdeling bij de uitoefening van het gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht op de verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54).

In casu kan de Raad echter niet anders dan samen met de verzoeker vast te stellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de gemachtigde bij het weigeren van verzoekers verblijfsaanvraag daadwerkelijk een concrete belangenafweging heeft doorgevoerd tussen verzoekers belangen, die erin bestaan zijn gezinsleven met zijn als vluchteling erkende echtgenote en minderjarige kinderen in België verder te zetten, en de belangen van de Belgische samenleving.

In de bestreden beslissing wordt louter gesteld dat het gegeven dat de verzoeker als oorlogsmisdadiger werd uitgesloten van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus voldoende zwaarwichtig is om geen schending van artikel 8 van het EVRM vast te stellen bij de weigeringsbeslissing. Hieruit kan nog niet blijken, zoals de verzoeker terecht opwerpt, dat de gemachtigde de verzoeker daadwerkelijk als een (ernstig) gevaar voor de Belgische openbare orde beschouwt. Hij geeft immers op geen enkele wijze aan dat de weigering zou zijn ingegeven door de vrijwaring van 's lands openbare orde en zulks is ook geen evident motief nu samen met de verzoeker moet worden geduid dat de gepleegde misdrijven plaats vonden in een niet-Belgische en niet-recente context, met name die van de eerste Tsjetsjeense oorlog meer dan tien jaar geleden. Nog minder blijkt uit deze loutere affirmatie dat er geen schending is van artikel 8 van het EVRM, dat de gemachtigde concreet heeft nagegaan of de weigering van verblijf aan de verzoeker in redelijke verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoeker. Er dient dus een concrete en billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoeker, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds (de zgn. proportionaliteitstoets).

Daarbij moet worden opgemerkt dat de verzoeker in zijn aanvraag zijn concrete en individuele omstandigheden nader heeft uiteengezet en dat het administratief dossier eveneens concrete elementen bevat over omstandigheden van de verzoeker en de gezinsrelatie tussen de verzoeker, zijn echtgenote en zijn minderjarige kinderen.

Zoals eerder aangehaald beschikt de gemachtigde, in het kader van eventuele negatieve dan wel positieve verplichtingen onder artikel 8 van het EVRM, over een beleidsmarge wanneer hij overgaat tot de vereiste belangenafweging tussen de voornoemde concurrerende belangen. Deze beleidsmarge van de gemachtigde in het kader van artikel 8 van het EVRM doet geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen inhoudt dat de motivering steeds *in concreto* dient te worden beoordeeld in het licht van alle gegevens van het administratief dossier. Gezien de beleidsmarge van de gemachtigde kan worden gesteld dat in deze ook een meer nauwgezette motiveringsplicht geldt. De motivering moet in dit opzicht ook draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn.

Gezien de vastgestelde eenzijdigheid en loutere affirmatie dat er geen schending is van artikel 8 van het EVRM nu de verzoeker als oorlogsmisdadiger werd uitgesloten van de beide beschermingsstatussen, is van een concrete en dus correcte billijke belangenafweging in deze zaak geen sprake. De gemachtigde motiveert derhalve niet op afdoende wijze waarom in het geval van de verzoeker zijn individuele belangen ondergeschikt zijn aan die van de Belgische staat. Door dit gebrek in de motivering is het voor de verzoeker, en ook voor de Raad, niet mogelijk om na te gaan of de gemachtigde is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot zijn beslissing is gekomen. De verweerder kan er in de nota met opmerkingen dan ook niet op aansturen dat de Raad zou nagaan of *in casu* al dan niet in redelijkheid tot de weigering van de machtiging tot verblijf werd besloten.

Een schending van de artikel van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, in het licht van artikel 8 van het EVRM, is aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Waar de verweerder voor het eerst in de nota met opmerkingen laat gelden dat de verzoeker niet noodzakelijk definitief van zijn gezin wordt gescheiden en dat de bestreden beslissing de vrijwaring van 's lands openbare orde nastreeft, komt dit neer op een *a posteriori* motivering die het gebrek aan een concrete en geïndividualiseerde belangenafweging zoals vereist door artikel 8 van het EVRM en het gebrek aan een afdoende motivering niet kan rechtzetten (*cf.* RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420).

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE